

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa RWE POLSKA Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o zatwierdzenie zmiany taryfy dla energii energetycznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 lutego 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od postanowienia Sądu Apelacyjnego
z dnia 28 maja 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZSADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 maja 2009 r., Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie RWE Polska S.A. w W. (powód) od postanowienia Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 11 grudnia 2008 r., w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o zatwierdzenie zmiany taryfy dla energii elektrycznej.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że w dniu 17 stycznia 2007 r. Prezes Urzędu zatwierdził decyzją taryfę dla energii elektrycznej ustaloną przez powoda na okres do dnia 31 grudnia 2007 r. Decyzja ta została zmieniona decyzją z dnia 31 maja 2007 r. Powód wystąpił z wnioskiem o dokonanie zmiany taryfy zatwierdzonej decyzją z dnia 17 stycznia 2007 r., po zmianach wprowadzonych decyzją z dnia 31 maja 2007 r., w zakresie dotyczącym cen energii elektrycznej. Decyzją z dnia 21 grudnia 2007 r. Prezes Urzędu odmówił zmiany

taryfy. Od powyższej decyzji Powód wniósł odwołanie. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 11 grudnia 2008 r. umorzył postępowanie ustalając, że wydanie wyroku stało się zbędne, ponieważ decyzja Prezesa Urzędu wygasła, ponieważ powód stosuje nową taryfę, zaś w dniu 2 listopada 2007 r. została wydana decyzja o zwolnieniu z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia, a wnioski o zmianę taryfy jest z 24 października 2007 r., zaś taryfa objęta wnioskiem miała obowiązywać do końca 2007 r. Zdaniem Sądu Apelacyjnego decyzja administracyjna zatwierdzająca taryfę jest decyzją okresową, która wygasa z upływem ostatniego dnia okresu, na jaki została zatwierdzona.

Powód zaskarżył postanowienie Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania, powód powołał się na potrzebę „wykładni przepisy art. 155 k.p.a. oraz art. 162 k.p.a., budzących poważne wątpliwości oparte na zasadniczej różnicy między wykładnią tych przepisów ukształtowaną poprzez orzecznictwo Sądów Administracyjnych, a interpretację pojawiającą się w postępowaniu z zakresu regulacji energetyki. Mając na względzie niejednorodność orzecznictwa oraz brak klarownego stanowiska doktryny w tym zakresie, wykładnia tych przepisów ma istotne znaczenie jurydyczne”; potrzebę „wykładni przepisu art. 355 k.p.c. w zw. z art. 155 k.p.a. w postępowaniu o uchylenie lub zmianą decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki odmawiająca zatwierdzenia zmiany taryfy energii elektrycznej, budzącego rozbieżności w orzecznictwie”; występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, sprowadzających się do pytań „Czy upływ okresu na jaki została ustalona taryfa, po wszczęciu postępowania administracyjnego o jej zmianę i wydaniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzji w administracyjnym toku instancji o odmowie zatwierdzenia wnioskowanej przez przedsiębiorstwo zmiany takiej taryfy powoduje zbędność rozstrzygnięcia przez Sąd odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki? oraz „Czy decyzja administracyjna w sprawie zatwierdzenia taryfy, wydana na podstawie art. 47 Prawa energetycznego, wygasa po upływie okresu, dla którego stosuje się ceny i stawki opłat w niej zawarte?”, a także ze względu na oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Podniesione w skardze kasacyjnej powoda zagadnienia prawne zostały już rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym przyjęto, że „decyzja o zatwierdzeniu taryfy dla przedsiębiorstwa energetycznego jest decyzją administracyjną „okresową”, która wygasa z ostatnim dniem okresu, na jaki została zatwierdzona taryfa” (wyrok SN z dnia 5 czerwca 2007 r., sygn. akt III SK 7/07; wyrok z dnia 26 lutego 2004 r., III SK 5/04; uchwała z 15 czerwca 2004 r., III SZP 2/04, OSNP 2005 nr 9, poz. 132; wyrok z dnia 4 marca 2004 r., III SK 7/04). Z tego samego powodu nie zachodzi również potrzeba wykładni przepisów powołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Analiza uzasadnienia wniosku skargi kasacyjnej o przyjęcie jej do rozpoznania nie wykazała również, by skarga była oczywiście uzasadniona, to jest ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (postanowienie SN z 22 stycznia 2008 r., sygn. akt IV CSK 502/07).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.